

Arrest

**nr. 174 774 van 16 september 2016
in de zaak RvV X / IV**

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 2 juni 2016 hebben ingediend tegen de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 mei 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 juli 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 augustus 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. KALIN en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker en verzoekster, die verklaren samen met hun twee minderjarige kinderen op 13 augustus 2015 België te zijn binnengekomen, dienden op 14 augustus 2015 een asielaanvraag in.

1.2. Op 2 mei 2016 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen, die verzoekers bij aangetekend schrijven van 2 mei 2016 ter kennis werden gebracht, zijn de bestreden beslissingen die luiden als volgt:

- In zake: H. S. S. H.:

“Asielaanvraag: 14/08/2015

Overdracht CGVS: 15/12/2015

U werd gehoord door het Commissariaat-generaal op 25 januari 2016 van 9.10 uur tot 11.37 uur, bijgestaan door een tolk die het Arabisch machtig is. Uw advocaat, Meester Meral Kalin, was gedurende het volledige gehoor aanwezig. Op 18 maart 2016 werd u een tweede keer gehoord door het Commissariaat-generaal van 9.57 uur tot 12.29 uur, bijgestaan door een tolk die het Arabisch machtig is. Uw advocaat, Meester Nele Lefevere loco Meester Meral Kalin, was gedurende het volledige gehoor aanwezig. U werd op 25 april 2016 een derde keer gehoord door het Commissariaat-generaal van 9.10 uur tot 11.07 uur, bijgestaan door een tolk die het Arabisch machtig is. Uw advocaat, Meester Nele Lefevere loco Meester Meral Kalin, was gedurende het volledige gehoor aanwezig.

A. Feitenrelaas

U verklaart een Irakees staatsburger te zijn, van Arabische origine, sjiitisch moslim, en afkomstig uit de wijk Hay Al Ilam gelegen in het district Al Karkh, Bagdad. In 2007 hebt u dienst genomen in het Irakese leger. Na een korte militaire training kreeg u een administratieve functie. In april 2009 bent u gehuwd met L. L. G. L. (...). Jullie hebben twee kinderen samen. Uw schoonvader was ook militair tijdens het regime van Saddam Hussein. In 2007 werd hij echter door onbekenden vermoord. Na de moord op uw schoonvader verbleven uw echtgenote en haar familie gedurende twee maanden in Syrië. Na hun terugkeer kenden ze geen problemen omwille van uw schoonvader. In 2011 begon u te werken op de administratieve dienst van de zogenaamde liwa (brigade) 44. U beheerde er samen met uw collega H. S. op computer alle persoonsgegevens van de officieren alsook de logistieke gegevens van de eenheid. Op 20 juni 2015 werd u op uw werk in de namiddag opgebeld door onbekende personen die precies wisten wie u was en wat voor werk u deed. Ze eisten dat u met hen zou samenwerken en hen alle informatie over de eenheid zou doorgeven. U begreep dat deze personen tot een terroristische groepering behoorden. Ze dreigden ermee om u of één van uw kinderen te ontvoeren en te vermoorden indien u niet met hen zou samenwerken. U vroeg hen om u drie dagen de tijd te geven. Ze stemden hiermee in. Vervolgens belde u uw neef op om en vroeg hem om u na het werk met de wagen te komen ophalen. U besloot om met uw gezin naar Turkije te vertrekken. Samen met uw neef ging u na het werk naar een reisbureau om jullie vliegtuigtickets te boeken. Daarna keerde u naar huis terug. De volgende dagen bleef u binnen. Op 23 juni 2015 kwam uw neef u, uw echtgenote, en jullie kinderen thuis met de wagen ophalen. Hij bracht jullie naar de luchthaven van waaruit jullie met het vliegtuig naar Turkije vertrokken. Jullie staken vervolgens met een bootje de zee over naar Griekenland en reisden over land verder naar België waar jullie op 13 augustus 2015 aankwamen. U en uw echtgenote dienden op 14 augustus 2015 een asielaanvraag in. Na uw aankomst in België vernam u van een collega dat er tegen u een strafrechtelijk onderzoek werd geopend door de militaire rechtbank omwille van uw desertie. Ter staving van jullie identiteit en/of asielaanvraag legden u en uw echtgenote de volgende documenten voor: jullie identiteitskaarten, de verkiezingspas van u en uw echtgenote, uw rijbewijs, uw legerkaart, jullie reispassen, uw huwelijksakte, uw woonkaart, enkele documenten met betrekking tot de functie van uw schoonvader in het leger onder het regime van Saddam Hussein, een attest van de politie in verband met de moord op uw schoonvader, de overlijdensakte van uw schoonvader, een kopie van een bewijs van uw dienstneming in het Irakese leger, een kopie van een attest betreffende uw specialisatie in administratieve taken in het leger, een kopie van een bevel om een strafrechtelijk onderzoek tegen u te openen door de militaire rechtbank, foto's van smokkelaars met hun telefoonnummers, foto's van u in militair uniform samen met een collega die na uw vertrek gedood werd door terroristen, en een verslag van verhoor opgesteld door de politie te Schaarbeek in verband met de in beslagname van enkele van uw documenten.

B. Motivering

U verklaarde uw land van herkomst ontvlucht te zijn, omdat u en uw gezin er met de dood bedreigd werd door leden van een onbekende terroristische groepering. Ze eisten dat u hen alle informatie in verband met de officieren en de logistieke gegevens van uw militaire eenheid liwa 44 zou doorgeven waar u door uw functie toegang tot had. Daarnaast stelde u dat u in geval van terugkeer ook een gevangenisstraf riskeerde omwille van uw desertie. Tenslotte verwees u nog naar de algemene onveilige situatie in uw land als reden waarom u uw land verlaten had (zie gehoorverslag CGVS, d.d. 25/01/2016, p. 6, 7, 10, 11).

Er dient echter te worden vastgesteld dat u er omwille van onderstaande redenen niet in geslaagd bent om een persoonlijke en gegronde vervolgingsvrees aannemelijk te maken.

Vooreerst kan gewezen worden op enkele opmerkelijke tegenstrijdigheden en incoherenties tussen uw opeenvolgende verklaringen. Uw verklaringen bleken ook op meerdere punten tegenstrijdig te zijn met de verklaringen die afgelegd werden door uw echtgenote.

Zo verklaarde u tijdens uw eerste gehoor voor het Commissariaat-generaal dat u pas de dag na de telefonische bedreiging die u situeerde op 20 juni 2015 naar huis terugkeerde (zie gehoorverslag CGVS, d.d. 25/01/2016, p. 10). Uw echtgenote verklaarde daarentegen in haar eerste gehoor dat u de dag van de bedreiging zelf nog naar huis terugkeerde (zie gehoorverslag CGVS echtgenote, d.d. 25/01/2016, p. 3). In uw tweede gehoor stelde u dan weer in strijd met uw eerdere verklaringen dat u de dag van de bedreiging zelf naar huis terugkeerde (zie gehoorverslag CGVS, d.d. 18/03/2016, p. 6-7). Toen u vervolgens met deze tegenstrijdige verklaringen geconfronteerd werd, bleef u bij uw laatste verklaringen en ontkende u in uw eerste gehoor andere verklaringen afgelegd te hebben (gehoorverslag CGVS, d.d. 18/03/2016, p. 8), waardoor de vastgestelde tegenstrijdigheid niet opgeheven wordt.

Verder stelde u tijdens uw eerste gehoor dat de dag na de telefonische bedreiging uw verlofperiode van zeven dagen begon (zie gehoorverslag CGVS, d.d. 25/01/2016, p. 10). U beweerde dat u voor uw vertrek op uw werk niet gemeld had dat u niet terug kon komen werken, omdat u al na drie dagen het land verlaten had (zie gehoorverslag CGVS, d.d. 25/01/2016, p. 9), wat dus nog tijdens uw verlofperiode was. Uw echtgenote verklaarde tijdens haar eerste gehoor echter in strijd met uw verklaringen dat u na de bedreiging geen volledige week vrij had, maar enkel een korte verlofperiode had van twee dagen. Ze stelde voorts dat u na twee dagen verlof en nog voor jullie vertrek een collega gebeld had om te zeggen dat jullie zoontje ziek was waardoor u niet terug kon komen werken. Ze voegde eraan toe dat u hem gevraagd had om deze boodschap door te geven op het werk (zie gehoorverslag CGVS echtgenote, d.d. 25/01/2016, p. 4). Toen uw echtgenote vervolgens geconfronteerd werd met deze tegenstrijdige verklaringen, had ze hier geen uitleg voor, maar bleef ze gewoon bij haar verklaringen (zie gehoorverslag CGVS echtgenote, d.d. 25/01/2016, p. 4-5). Tijdens haar tweede gehoor beweerde uw echtgenote echter dat ze tijdens haar eerste gehoor onder stress stond door de moeilijke situatie hier en dat ze daardoor fouten gemaakt had. Ze verklaarde dan opeens dat u zeven dagen verlof had na de dag van de bedreiging (zie gehoorverslag CGVS echtgenote, d.d. 18/03/2016, p. 3, 5). U verklaarde in uw tweede gehoor dat een collega u voor uw vertrek tijdens uw verlof had opgebeld om te vragen hoe het met u ging waarop u hem verteld had dat jullie zoontje ziek was. U stelde evenwel dat u hem niet gezegd had dat u om die reden niet kon komen werken (zie gehoorverslag CGVS, d.d. 18/03/2016, p. 7). Hiermee wilde u aantonen dat uw echtgenote dit telefoongesprek bedoelde. In haar derde gehoor beweerde uw echtgenote dan zelf dat u voor jullie vertrek aan niemand op uw werk gemeld hebt dat u niet terug kwam werken, maar dat een collega enkel geïnformeerd had hoe het met u ging waarop u zei dat jullie zoontje ziek was (zie gehoorverslag CGVS echtgenote, d.d. 25/04/2016, p. 3). De vaststelling dat u en uw echtgenote tijdens de opeenvolgende gehoren jullie verklaringen blijkbaar meerdere keren aan elkaar aanpassen, ondermijnt op zich al de geloofwaardigheid ervan. Bovendien kan worden opgemerkt dat stress door de moeilijke situatie hier geen aannemelijke verklaring kan bieden voor de tegenstrijdige verklaringen tijdens het eerste gehoor van uw echtgenote. Van echtgenoten die zich op dezelfde asielmotieven baseren kan namelijk redelijkerwijs verwacht worden dat ze aangaande gebeurtenissen die ze allebei meemaakten eensluidende verklaringen zouden afleggen. Bovendien betreft het hier dermate bepalende ervaringen in iemands leven waarvan verwacht kan worden dat ze in het geheugen gegrift zouden zijn zodat die persoon daar achteraf coherente en nauwkeurige verklaringen over kan afleggen.

U beweerde in uw tweede gehoor dat u op de dag van de bedreiging zelf na uw werk eerst de vliegtuigtickets geboekt hebt en dan pas naar huis ging (zie gehoorverslag CGVS, d.d. 18/03/2016, p. 6, 7). Uw echtgenote had tijdens haar eerste gehoor daarentegen verklaard dat u pas de volgende dag de vliegtuigtickets geboekt had (zie gehoorverslag CGVS echtgenote, d.d. 25/01/2016, p. 3). In haar derde gehoor stelde uw echtgenote dan weer in strijd met haar eerdere verklaringen dat u de dag van de bedreiging zelf de vliegtuigtickets geboekt hebt (zie gehoorverslag CGVS echtgenote, d.d. 25/04/2016, p. 3). Toen uw echtgenote op deze tegenstrijdige verklaringen gewezen werd, stelde ze nog een keer dat ze tijdens het eerste gehoor onder stress stond waardoor ze fouten gemaakt heeft (zie gehoorverslag CGVS echtgenote, d.d. 25/04/2016, p. 4), wat zoals hoger reeds werd aangehaald geen aannemelijke verklaring biedt.

Tenslotte verklaarde u tijdens uw eerste gehoor dat u uw collega H. S. uitdrukkelijk gevraagd had om te zwijgen over die dreigtelefoon die u gekregen had op het moment dat u hem hierover inlichtte (zie gehoorverslag CGVS, d.d. 25/01/2016, p. 9). Tijdens uw derde gehoor stelde u daarentegen dat u hem helemaal niet gevraagd had om over de bedreiging te zwijgen. U ging ervan uit dat hij het wel aan jullie baas zou melden (zie gehoorverslag CGVS, d.d. 25/04/2016, p. 7). Toen u op deze tegenstrijdigheid gewezen werd, ontkende u in uw eerste gehoor dergelijke verklaringen afgelegd te hebben (zie gehoorverslag CGVS, d.d. 25/04/2016, p. 9), waardoor de vastgestelde tegenstrijdigheid niet opgeheven wordt.

De vastgestelde tegenstrijdigheden en incoherenties raken allen aan de kern van jullie asielrelaas en ondermijnen bijgevolg de geloofwaardigheid ervan ernstig.

Wat uw verklaringen betreft dat u in geval van terugkeer naar Irak een gevangenisstraf riskeert omwille van uw desertie (zie gehoorverslag CGVS, d.d. 25/01/2016, p. 11 en gehoorverslag CGVS, d.d. 18/03/2016, p. 3, 4), merkt het CGVS vooreerst op dat uit de door u voorgelegde kopie van het document dat u ter staving hiervan voorlegde enkel blijkt dat dat er tegen u een strafrechtelijke onderzoek geopend werd, maar dat hieruit niet afgeleid kan worden dat de Irakese autoriteiten u ook daadwerkelijk strafrechtelijk zullen vervolgen omdat u gedeserteerd bent. Hoe dan ook, strafvervolgning omwille van desertie maakt in se geen vervolging uit in de zin van artikel 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag. Het komt iedere soevereine Staat immers toe de militaire dienst(plicht) op zijn grondgebied vrij te regelen en een vervolging of een bestraffing omwille van desertie kan in principe niet worden aanzien als vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, noch als ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992 (heruitgave 2011), 167). Minstens moet er sprake zijn van onevenredige of discriminatoire bestraffing of tenuitvoerlegging van de straf.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat deserteurs in Irak bestraft kunnen worden op grond van artikel 35 van de Military Penal Code die in 2007 uitgevaardigd werd. Dit artikel voorziet in gevangenisstraffen die variëren van twee tot zeven jaar, wat niet kan bestempeld worden als een disproportionele of onevenredig zware bestraffing. Bovendien blijkt uit dezelfde informatie dat desertie uit het Irakese leger in de praktijk slechts uitzonderlijk, en doorgaans in combinatie met andere inbreuken op de militaire wetgeving, gerechtelijk vervolgd wordt. Daarenboven wordt desertie in de praktijk minder zwaar bestraft dan de Military Penal Code toestaat. Verschillende onafhankelijke en betrouwbare bronnen geven aan dat deserteurs die hun excuses aanbieden hooguit 30 dagen detentie riskeren. Uit de beschikbare informatie blijkt weliswaar dat artikel 35 van de militaire strafwet de doodstraf oplegt, maar deze straf wordt enkel opgelegd aan zij die in oorlogstijd deserteren om zich aan te sluiten bij de vijand, hetgeen in casu niet het geval is. Hoe dan ook, er zijn geen gevallen bekend van deserteurs die op basis van artikel 35 van de militaire strafwet ter dood veroordeeld zijn. Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat desertie niet onevenredig of disproportioneel bestraft wordt door de Irakese autoriteiten. Bovendien gaf u ook zelf aan dat er geen redenen zijn waarom u zwaarder gestraft zou worden dan voorzien is in de wetgeving (zie gehoorverslag CGVS, d.d. 18/03/2016, p. 3, 4). Er kan in verband hiermee dan ook in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming vastgesteld worden.

Wat betreft de door u en uw echtgenote aangehaalde moord op uw schoonvader (zie gehoorverslag CGVS, d.d. 25/01/2016, p. 3, 4 en gehoorverslag CGVS echtgenote, d.d. 18/03/2016, p. 3), dient te worden opgemerkt dat uit jullie verklaringen in verband hiermee in hoofde van u en uw echtgenote actueel geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming kan weerhouden worden. U stelde zelf dat er geen rechtstreeks verband bestond tussen uw persoonlijke vervolgingsproblemen en de moord op uw schoonvader (zie gehoorverslag CGVS, d.d. 25/01/2016, p. 4). Uit de verklaringen van uw echtgenote is ook gebleken dat zij zelf en haar familieleden na de moord op haar vader geen concrete problemen gekend hebben en dat ze actueel ook geen problemen vreest omwille hiervan (zie gehoorverslag CGVS echtgenote, d.d. 18/03/2016, p. 3).

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 31 maart 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw

verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de Bagdad te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. In vergelijking met het hoogtepunt van de "Breaking the Walls"-campagne van Al-Qaeda in Irak in 2013 liggen de aantallen van aanslagen en slachtoffers in 2015 echter beduidend lager. In 2012-2013 vonden goed coördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, vaak gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is evenwel veranderd. Er vinden nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, maar frequente, vaak minder zware aanslagen. Sinds begin 2016 heeft IS twee aanvallen uitgevoerd waarbij militaire tactieken gehanteerd werd, namelijk een aanval op een winkelcentrum op 11 januari 2016, en een dubbele aanval op Abu Ghraib op 28 februari 2016. Dergelijke gecombineerde militaire operaties blijven echter zeer uitzonderlijk. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiitische milities op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden.

Uit de dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen, zoals daar zijn de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. De scholen zijn open en er is gezondheidszorg. Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, is de internationale luchthaven operationeel, en is de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad. De impact van geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Bagdad te verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de

mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Bovenstaande vaststellingen zijn niet van die aard dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze afbreuk kunnen doen aan bovenstaande vaststellingen. Jullie identiteitskaarten, de verkiezingspas van u en uw echtgenote, uw rijbewijs, jullie reispassen, uw huwelijksakte, en uw woonkaart bevatten louter persoonsgegevens van u en uw gezinsleden die hier niet direct in twijfel getrokken worden. De documenten met betrekking tot de functie van uw schoonvader in het leger onder het regime van Saddam Hussein, een attest van de politie in verband met de moord op uw schoonvader, en de overlijdensakte van uw schoonvader bevestigen de moord op uw schoonvader, maar bevatten verder geen informatie die verband houdt met uw persoonlijke vervolgingsproblemen. Uw legerkaart, de kopie van een bewijs van uw dienstneming in het Iraakse leger, en de kopie van een attest betreffende uw specialisatie in administratieve taken in het leger tonen aan dat u militair was, maar kunnen uw beweerde vervolgingsproblemen niet staven. De kopie van een bevel om een strafrechtelijk onderzoek tegen u te openen door de militaire rechtbank werd hoger reeds besproken en kan verder uw aangehaalde vervolgingsproblemen evenmin ondersteunen. De foto's van de smokkelaars met hun telefoonnummers houden geen verband met uw asielproblemen. De foto's van u in militair uniform samen met een collega die na uw vertrek volgens uw verklaringen gedood werd door terroristen, kunnen uw beweerde vervolgingsproblemen ook niet staven. Met betrekking tot de moord op uw collega verklaarde u zelf dat er geen direct verband bestaat met uw persoonlijke vervolgingsproblemen, maar dat militaire eenheden die momenteel tegen Daesh vechten en militairen in het algemeen in uw land gevisieerd worden door terroristische groeperingen (zie gehoorverslag CGVS, d.d. 18/03/2016, p. 2, 3). Het verslag van verhoor opgesteld door de politie te Schaarbeek in verband met de in beslagname van enkele van uw documenten bevat geen informatie die bovenstaande vaststellingen in positieve zin kan wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

- In zake: L. L. G. L.:

“Asielaanvraag: 14/08/2015

Overdracht CGVS: 15/12/2015

U werd gehoord door het Commissariaat-generaal op 25 januari 2016 van 11.42 uur tot 12.27 uur, bijgestaan door een tolk die het Arabisch machtig is. Uw advocaat, Meester Meral Kalin, was gedurende het volledige gehoor aanwezig. Op 18 maart 2016 werd u een tweede keer gehoord door het Commissariaat-generaal van 9.10 uur tot 9.52 uur, bijgestaan door een tolk die het Arabisch machtig is. Uw advocaat, Meester Nele Lefevere loco Meester Meral Kalin, was gedurende het volledige gehoor aanwezig. U werd op 25 april 2016 een derde keer gehoord door het Commissariaat-generaal van 11.12 uur tot 11.41 uur, bijgestaan door een tolk die het Arabisch machtig is. Uw advocaat, Meester Nele Lefevere loco Meester Meral Kalin, was gedurende het volledige gehoor aanwezig.

A. Feitenrelaas

U verklaart een Iraaks staatsburger te zijn, van Arabische origine, sjiitisch moslim, en afkomstig uit de wijk Hay Al Ilam gelegen in het district Al Karkh, Bagdad. In april 2009 bent u gehuwd met H. S. S. H. (...). Jullie hebben twee kinderen samen. Uw echtgenoot had een administratieve functie in het Iraakse leger. Uw vader was ook militair tijdens het regime van Saddam Hussein. In 2007 werd hij echter door onbekenden vermoord. Na de moord op uw vader verbleven u en uw familie gedurende twee maanden in Syrië. Na jullie terugkeer kenden jullie geen problemen omwille van uw vader. Op 20 juni 2015 werd uw echtgenoot op zijn werk opgebeld door onbekende personen die precies wisten wie hij was en wat voor werk hij deed. Ze eisten dat hij met hen zou samenwerken en hen alle informatie over zijn eenheid zou doorgeven. Uw echtgenoot begreep dat deze personen tot een terroristische groepering behoorden. Ze dreigden ermee om hem of één van jullie kinderen te ontvoeren en te vermoorden indien hij niet met hen zou samenwerken. Uw echtgenoot vroeg hen om hem drie dagen de

tijd te geven. Ze stemden hiermee in. Vervolgens besloot uw echtgenoot om met zijn gezin naar Turkije te vertrekken. Uw echtgenoot keerde terug naar huis van zijn werk en de volgende dagen bleven jullie binnen. Op 23 juni 2015 kwam zijn neef jullie thuis met de wagen ophalen. Hij bracht jullie naar de luchthaven van waaruit jullie met het vliegtuig naar Turkije vertrokken. Jullie staken vervolgens met een bootje de zee over naar Griekenland en reisden over land verder naar België waar jullie op 13 augustus 2015 aankwamen. U en uw echtgenoot dienden op 14 augustus 2015 een asielaanvraag in.

B. Motivering

Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u zich voor uw asielaanvraag baseert op dezelfde motieven als degene die werden aangehaald door uw echtgenoot, H. S. S. H. (...). In het kader van zijn asielaanvraag werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bijgevolg kan ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De beslissing van uw echtgenoot werd als volgt gemotiveerd:

"[idem bestreden beslissing H. S. S. H.]"

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekers voeren in een enig middel een schending aan van artikel 1 van het vluchtelingenverdrag, van de artikelen 48/3, 48/4, § 2, c), 48/5, 52 en 62 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het proportionaliteitsbeginsel en de motiveringsplicht.

Zij gaan in op tegenstrijdigheden en incoherenties die de bestreden beslissing motiveren. Zij menen dat de Commissaris-generaal het motief van desertie niet heeft weerhouden in de bestreden beslissingen. En in een laatste punt nemen zij een standpunt in over de subsidiaire beschermingsstatus.

2.1.2. Bij het verzoekschrift voegen verzoekers:

- een overlijdensakte van verzoekers broer (stuk 3)
- een artikel "*Meer dan 80 doden bij die aanslagen in Bagdad*" van 11 mei 2016 van deredactie.be (stuk 4)
- een artikel "*69 doden bij serie bomaanslagen in Bagdad*" van 17 mei 2016 van de redactie.be (stuk 5)
- een artikel "*Avondklok ingesteld nadat demonstranten kantoor Iraakse premier bestormen*" van 20 mei 2016 van hln.be (stuk 6)
- een artikel "*Noodtoestand Bagdad na bestormen Groene Zone*" van 20 mei 2016 van ad.nl (stuk 7)
- een artikel "*Regering Irak wankelt na onrustig weekend*" van 1 mei 2016 van demorgen.be (stuk 8)
- een artikel "*UNHCR Iraq – UNHCR Help for Newly Displaced Families from Falluja*" van 27 mei 2016 van facebook.com (stuk 9)
- een artikel "*UN Fears for Fallujah Civilians as Iraq Begins Offensive*" van 23 mei 2016 van voanews.com (stuk 10).

2.1.3. Bij aanvullende nota van 15 juli 2016 brengen verzoekers volgende elementen aan:

- vertaling van de overlijdensakte van verzoekers broer (stuk 1)
- vijf artikelen: "*Dodental aanslag Bagdad loopt op naar minstens 250*" van 6 juli 2016 van nu.nl; "*Opnieuw bomaanslag in Bagdad: minstens tien doden door autobom*" van 13 juli 2016 van demorgen.be; "*Minstens 13 slachtoffers bij nieuwe aanslag in Bagdad*" van 12 juli 2016 van demorgen.be; "*Nieuw ontslagen om aanslag Bagdad*" van 8 juli 2016 van zamanvandaag.nl; "*Vluchteling die vrijwillig terugkeerde naar Irak na drie maanden doodgeschoten*" van 14 juli 2016 van demorgen.be (stuk 2)

Bij aanvullende nota van 22 augustus 2016 brengen verzoekers volgende elementen aan:

- Schrijven van kapitein M.A.T., officier van Lonen, en generaal F.A.A., leider van de zetel van regiment 44, divisie 11 (stuk 1)
- Administratief bevel 103 van kapitein M.A.T., officier van Lonen, en generaal F.A.A., leider van de zetel van regiment 44, divisie 11 (stuk 2)
- Schrijven van brigadegeneraal B.A.F., leider van de infanterie (stuk 3).

2.1.4. In drie aanvullende nota's van 11, 19 en 22 augustus 2016 brengt de Commissaris-generaal volgende gegevens aan ter beoordeling van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad:

- COI Focus Irak *"De veiligheidssituatie in Bagdad"* van Cedoca van 23 juni 2016
- een nota *"Irak – Vrijwillige terugkeer"*
- COI Focus Irak *"Addendum. De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016"* van Cedoca van 12 augustus 2016
- een blogbericht *"Musings on Iraq: Security in Iraq, Aug 8-14, 2016"* van musingsoniraq.blogspot.be van 16 augustus 2016.

2.1.5. Ter zitting leggen verzoekers nog een aanvullende nota neer over de veiligheidssituatie in Bagdad.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet worden verzoekers' asielaanvragen in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoekers al dan niet beantwoorden aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

2.3. In zoverre verzoekers vasthouden aan één versie van de voorgehouden feiten wat de terugkeer naar huis betreft na de dreigtelefoon, merkt de Raad op dat deze toelichting de vastgestelde tegenstrijdigheid niet opheft. De motivering in bestreden beslissing *"Zo verklaarde u tijdens uw eerste gehoor voor het Commissariaat-generaal dat u pas de dag na de telefonische bedreiging die u situeerde op 20 juni 2015 naar huis terugkeerde (zie gehoorverslag CGVS, d.d. 25/01/2016, p. 10). (...) Toen u vervolgens met deze tegenstrijdige verklaringen geconfronteerd werd, bleef u bij uw laatste verklaringen en ontkende u in uw eerste gehoor andere verklaringen afgelegd te hebben (gehoorverslag CGVS, d.d. 18/03/2016, p. 8), waardoor de vastgestelde tegenstrijdigheid niet opgeheven wordt."* is pertinent, vindt steun in het administratief dossier en wordt door de Raad overgenomen.

Ook de toelichting dat zij de verklaringen betreffende de verlofperiode en het telefoongesprek en de verklaringen betreffende de dag van de boeking van de vliegtickets bevestigen, doet geen afbreuk aan de motivering van de bestreden beslissing op dit punt. De Raad herneemt dan ook de volgende vaststellingen: *"Verder stelde u tijdens uw eerste gehoor dat de dag na de telefonische bedreiging uw verlofperiode van zeven dagen begon (zie gehoorverslag CGVS, d.d. 25/01/2016, p. 10). (...) Van echtgenoten die zich op dezelfde asielmotieven baseren kan namelijk redelijkerwijs verwacht worden dat ze aangaande gebeurtenissen die ze allebei meemaakten eensluidende verklaringen zouden afleggen."* en *"U beweerde in uw tweede gehoor dat u op de dag van de bedreiging zelf na uw werk eerst de vliegtuigtickets geboekt hebt en dan pas naar huis ging (zie gehoorverslag CGVS, d.d. 18/03/2016, p. 6, 7). (...) Toen uw echtgenote op deze tegenstrijdige verklaringen gewezen werd, stelde ze nog een keer dat ze tijdens het eerste gehoor onder stress stond waardoor ze fouten gemaakt heeft (zie gehoorverslag CGVS echtgenote, d.d. 25/04/2016, p. 4), wat zoals hoger reeds werd aangehaald geen aannemelijke verklaring biedt."* Deze motivering kan niet zonder meer als een algemene en onvoldoende motivering worden beschouwd.

Waar verzoekers de motivering over de vraag aan zijn collega H.S. om te zwijgen over de dreigtelefoon louter betwist, vindt deze stelling geen steun in het administratief dossier. De Raad besluit dan ook, in navolging van de Commissaris-generaal, dat verzoeker op dit punt tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd en herneemt de motivering dienaangaande *"Tenslotte verklaarde u tijdens uw eerste gehoor dat u uw collega H. S. uitdrukkelijk gevraagd had om te zwijgen over die dreigtelefoon die u gekregen had op het moment dat u hem hierover inlichtte (zie gehoorverslag CGVS, d.d. 25/01/2016, p. 9). (...) Toen u op deze tegenstrijdigheid gewezen werd, ontkende u in uw eerste gehoor dergelijke verklaringen afgelegd te hebben (zie gehoorverslag CGVS, d.d. 25/04/2016, p. 9), waardoor de vastgestelde tegenstrijdigheid niet opgeheven wordt."*

De vastgestelde tegenstrijdigheden en incoherenties raken aan de kern van het asielrelaas en ondermijnen bijgevolg de geloofwaardigheid ervan.

Wat de vrees omwille van desertie betreft, wijst de Raad er vooreerst op dat het iedere soevereine staat toekomt om de militaire dienstplicht, de organisatie van een reserve en de eventuele mobilisatie van deze reserve vrij te regelen. De regelgeving inzake militaire dienstplicht, het aanhouden van een militaire reserve en de mobilisatie is erop gericht over voldoende strijdkrachten te beschikken wanneer de nationale veiligheid wordt bedreigd. Dit impliceert dat bepaalde categorieën onderdanen van een land bij een militair conflict zo nodig de wapens opnemen en strijd leveren om de nationale veiligheid te waarborgen. Het loutere feit verplicht te worden legitiem strijd te voeren kan niet worden beschouwd als vervolging in de zin van artikel 1, A, (2) van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Een eventuele (strafrechtelijke) vervolging of bestraffing omwille van een weigering de dienstplicht te vervullen, omwille van het ontduiken van een mobilisatie van reservisten of omwille van desertie, en dit in het kader van een regeling waaraan alle onderdanen van een land zijn onderworpen, kan in principe evenmin worden aanzien als vervolging in de zin van voormelde bepalingen.

Een dienstweigeraar of deserteur is slechts een vluchteling wanneer deze:

- a) vanwege zijn ras, religie, nationaliteit, zijn lidmaatschap van een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging, gegronde vrees heeft voor een onevenredige of discriminatoire bestraffing of tenuitvoerlegging van de straf wegens dienstweigering of desertie;
- b) tot zijn weigering komt doordat hij ernstige, onoverkomelijke gewetensbezwaren heeft op grond van zijn godsdienstige of andere diepgewortelde overtuiging die zijn dienstweigering of desertie voorschrijven, en er in zijn land van herkomst geen mogelijkheid is om ter vervanging van militaire dienst een niet-militaire dienstplicht te vervullen;
- c) is gekomen tot dienstweigering of desertie omdat hij niet betrokken wenst te worden bij een militaire actie die is veroordeeld door de internationale gemeenschap als strijdig met de grondbeginselen van humaan gedrag of die in strijd is met de fundamentele normen die gelden tijdens een gewapend conflict (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1979, nrs. 167-174).

Waar de loutere vrees voor vervolging wegens dienstweigering of desertie niet ressorteert onder de criteria bepaald bij artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, kan vervolging op grond van dienstweigering of desertie aldus wel aanvaard worden als een vrees voor vervolging in de zin van voornoemde bepalingen indien één of meerdere van de voormelde criteria zijn vervuld.

Verzoeker stelt in onderhavig verzoekschrift op zeer algemene wijze dat de Commissaris-generaal niet weet in welke zin de situatie van verzoeker zal worden geïnterpreteerd, maar gaat niet in op de concrete en omstandige motivering in de bestreden beslissing dat hij geen overtuigende elementen heeft aangehaald om omwille van de reeds aangehaalde redenen nood te hebben aan internationale bescherming.

De Raad aanvaardt de overlijdensakte van verzoekers broer en de documenten inzake desertie die verzoekers hebben voorgelegd bij het verzoekschrift en de aanvullende nota's niet aangezien dit telkens een kopie of een foto betreft waarvan de inhoud en de vorm gemakkelijk via knip- en plakwerk te fabriceren is. Bovendien blijkt uit de objectieve informatie in het administratief dossier (Landeninformatie, stuk 10, nr. 2) dat gezien de wijdverspreide corruptie in Irak documenten tegen betaling er gemakkelijk te verkrijgen zijn.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekers een gegronde vrees voor vervolging koesteren in de zin van artikel 1 van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.4. Voor zover verzoekers zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroepen op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoekers tonen niet aan dat zij in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De Commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie in het administratief dossier (Landeninformatie, stuk 28, nrs. 1 en 2) omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad daarnaast dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekers louter door een aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van hun leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In dit kader kan vooreerst worden opgemerkt dat geen van de partijen betwist dat de situatie in Irak momenteel wordt gekenmerkt door een gewapend conflict. *In casu* is het voor de verdere beoordeling dan ook niet noodzakelijk te onderzoeken of dit gewapend conflict een binnenlands en/of een internationaal gewapend conflict betreft.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt echter slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade (*cf.* HvJ 17 februari 2009, *Elgafaji / Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, ECLI:EU:C:2009:94; punt 28, 32-40, 43-44; HvJ 30 januari 2014, *Diakité / Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*, C-285/12, ECLI:EU:C:2014:39; punt 30; EHRM, *NA / Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115; EHRM, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. / Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Uit zowel de door verzoeker geciteerde en bijgebrachte informatie als de door verweerder neergelegde informatie en de in het administratief dossier opgenomen informatie blijkt in dit kader dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad gevisieerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad is echter veranderd. Er vinden nauwelijks nog gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders plaats. Hoewel IS de voorbije maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat zulke incidenten uitzonderlijk blijven. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Zo vond er op 3 juli 2016 in de wijk Karrada een aanslag plaats met een groot aantal burgerslachtoffers. Daarnaast vinden er frequente, vaak minder zware aanslagen plaats.

Uit de informatie blijkt voorts dat Bagdad geenszins wordt belegerd door IS. De verdediging van Bagdad geniet een hoge prioriteit en er zijn geen aanwijzingen dat IS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. IS komt in Irak intengendeel meer en meer onder druk te staan. Het actuele doel van IS in het conflict om Bagdad bestaat er dan ook eerder in om de Iraakse autoriteiten te dwingen een zo groot mogelijk deel van leger en politie in en rond de hoofdstad te binden en om op deze wijze de aanvalscapaciteit van de strijdkrachten elders in Irak te beperken. Het komt in Bagdad bijgevolg niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer gevisieerd dan de andere soennieten in Bagdad. De recente betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiïeten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. In februari 2015 werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgangsverbod in Bagdad opgeheven. Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in dit jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Verder is er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De scholen zijn in Bagdad verder geopend, het schoolbezoek ligt er tamelijk hoog en het schoolbezoek blijft er stabiel sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjiïtische milities, bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Wat de bevolking in Bagdad-stad en -provincie betreft, blijkt uit de voormelde informatie dat er zich ongeveer 100.690 ontheemde gezinnen (604.804 personen) bevinden op het grondgebied van de provincie Bagdad. Het merendeel van de ontheemden verblijft bij gastgezinnen of in huurwoningen. Een minderheid verblijft in kampen, scholen, religieuze gebouwen of informele nederzettingen. Het aantal IDP's met oorsprong Bagdad die in de provincie zelf of elders hun toevlucht zochten bedraagt 65.508 personen. Bagdad vangt aldus grote vluchtelingenstromen op en de Bagdadi's zelf zijn niet massaal gevlucht. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat de Irakezen en de Bagdadi's zelf van oordeel zijn dat zij in de stad Bagdad actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging. Een bijkomende indicatie hiervoor kan overigens worden gezien in het gegeven dat in de voorbije periode honderden Irakezen vrijwillig vanuit België terugkeerden met Bagdad als eindbestemming. Zo keerden er vorig jaar bijna 700 Irakezen terug naar Bagdad. In de eerste helft van 2016 keerden bijna 500 Irakezen terug naar Bagdad (nota *"Irak – Vrijwillige terugkeer"*).

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico zou

lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van hun leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Het betoog in verzoekers' aanvullende nota's is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan het voorgaande. De door verzoekers aangehaalde informatie is immers grotendeels dezelfde en ligt voor het overige in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad is gesteund.

In zoverre verzoekers daarnaast de betrouwbaarheid van (de informatie van) de auteur van de blog "*Musings on Iraq*" trachten te ondermijnen, dient te worden opgemerkt dat deze bron weldegelijk als betrouwbaar kan worden aangemerkt. Deze bron wordt immers geciteerd door diverse objectieve, gezaghebbende en betrouwbare organisaties en bronnen. Zo wordt deze geciteerd in het rapport van het UK Home Office dat verzoeker als stuk 21 bij de aanvullende nota voegt (p. 17). Tevens wordt deze blijkens het stuk 23 bij de aanvullende nota van 26 augustus 2016 geciteerd door onder meer CNN, the Christian Science Monitor, the National, the Centre for Strategic and International Studies, the Institute for the Study of War, All Iraq News Agency, diverse kranten in Irak en diverse boeken over Irak. Bovendien is het niet ernstig van verzoekers om enerzijds de betrouwbaarheid van (de informatie van) de auteur van "*Musings on Iraq*" in twijfel te trekken doch om anderzijds wel te stellen dat er met de conclusies die deze persoon trekt rekening gehouden moet worden.

De verwijzing naar de val van Fallujah is niet dienstig aangezien verzoekers van Bagdad afkomstig is.

De verwijzing naar de situatie van de IDP's die in Bagdad verblijven is evenmin dienstig aangezien verzoekers afkomstig zijn uit Bagdad en niet als IDP kunnen worden aanzien.

Ook verzoekers' verwijzing naar een aantal arresten van de RvV is *in casu* niet dienstig. Het arrest nr. 172 676 en het arrest nr. 167 850, waarin overgegaan werd tot een erkenning van de vluchtelingenstatus, hadden betrekking op individuele asiëldossiers. Dient te worden opgemerkt dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft geen precedentwaarde en elk dossier wordt individueel beoordeeld. In de betrokken dossiers werd bovendien geoordeeld dat de verklaringen van de betrokkenen weldegelijk geloofwaardig waren en dat zij aangetoond hadden dat zij een persoonlijk risico op vervolging liepen bij een terugkeer naar hun land en regio van herkomst. Verzoekers tonen geenszins aan zich in een vergelijkbaar geval te bevinden nu het relaas en de problemen reeds hoger ongeloofwaardig werden bevonden. In het arrest nr. 169 112, daterend van 6 juni 2016, werd geoordeeld dat er indertijd onvoldoende actuele informatie voorhanden was om een inschatting te maken van de veiligheidssituatie in Bagdad. Dit is in het onderhavige dossier niet het geval.

Verzoekers tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land en regio van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.5. Verzoekers vragen *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissingen te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissingen zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de Commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien september tweeduizend zestien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP